

Dronning Dagmars Død.

Dronning Dagmar ligger udi Ribe syg,
til Ringsted lader hun sig vente;
alle de Fruer, i Danmark er,
dem lader hun til sig hente.

Udi Ringsted hviles Dronning Dagmar.

„I henter mig fire, I henter mig fem,
I henter mig at de vise!
I henter mig liden Kirsten,
Hr. Karls Søster af Rise!“

Liden Kirsten ind ad Døren tren
med Tugt og megen Somme;
Dronning Dagmar sidder hende op igen,
hun favned saa vel hendes Komme.

„Kan Du læse og kan Du skrive
og kan Du løse min Pine,
da skal Du slide rød Skarlaggen
og ride Graaganger' mine.“

„Kunde jeg læse og kunde jeg skrive,
jeg gjorde det alt saa gærne;
det vil jeg for Sanden sige:
eders Pine er haarder' end Jærne.“

Saa tog hun Sankt Mari Bog,
hun læste, alt det hun kunde;
hun kunde ikke Lyset paa Kronen se:
saa saare hendes Øjne de runde.

De ledte hende ud, de ledte hende ind,
det blev jo længer og værre:
„Imedens det kan ej bedre vorde,
I sender Bud efter min Herre!“

Det da var den liden Smaadreng,
han lod ikke længe lide;
han rykte Sadel af Bjelken ned,
lagde den paa Ørs hin hvide.

Dronning Dagmars Død.

7

Kongen han stander paa Højeloftsbro,
og ser han ud saa vide:
„Og hisset ser jeg en liden Smaadreng,
saa sørgelig mon han kvide.

Hisset ser jeg en liden Smaadreng,
saa sørgelig mon han traa;
det raader Gud Fader i Himmerig,
alt hvor Dagmar hun maa!“

Ind kom liden Smaadreng,
og stedtes han for Bord:
„Vil I noget med Dronningen tale,
I vide hende snarlig Ord!“

Dankongen slog det Tavlbord sammen,
at alle de Tærninge sjunge:
„Forbyde det Gud i Himmerig,
at Dagmar skulde dø saa unge!“

Der han red af Skanderborg,
da fulgte ham hundred Svende;
der han kom til Ribe,
da var han Mand alene.

Der var Ynk i Fruerstue,
der alle de Fruer græde;
Dronning Dagmar døde i liden Kirstens Arm,
der Kongen red op ad Stræde.

Kongen ind ad Døren tren,
han saa den Ligbaare stande:
„Herre Gud Fader i Himmerig
da bedre mig denne Vaande!

Jeg beder Eder, Fruer og Møer,
og saa I gode Terner:
I beder en Bøn alt for mig!
jeg taler med Dagmar saa gærne.“

Dronning Dagmar rejser sig af Baaren op,
hendes Øjne var blodige røde:
„O ve, o ve, min ædelig Herre!
hvi gjorde I mig den Møde?

Den første Bøn, der jeg Eder beder,
den vider I mig saa gærne:
alle fredløse Mænd dem giver I Fred
og lader alle Fanger af Jærne.

Den anden Bøn, jeg Eder beder,
den er Eder selv til Somme:
I lover ikke Bengerd efter mig!
hun er saa besk en Blomme.

Den tredje Bøn, jeg Eder beder,
den vider I mig saa gærne:
lader I Knud, min yngste Søn,
Konning i Danmark være! —

Dronning Dagmars Død.

9

Jeg torde ikke ved i Pinen brænde
 baade Dag og Nat,
 havde jeg ikke mine Ærmer om Søndagen
 snørt
 og ikke Strege paa sat.

Nu er det Tid, jeg farer herfra,
 jeg maa ikke længer lide:
 nu ganger Himmerigs Klokker for mig,
 Guds Engle efter mig bide.“

Udi Ringsted hviles Dronning Dagmar.

V. 1. *Ringsted* Klosterkirke, hvor Kongeslægten gravlagdes, efter at Knud Lavard var bleven skrinlagt der. V. 3. *Somme*: Anstand, Sømmelighed; *siddet hende op igen*: rejser sig op mod hende; *fævne*, fagne: glæde sig ved. V. 8. *Ørs*: Hest. V. 10. *traa*: længes; *hvor Dagmar hun maa*, hvorledes Dagmar har det. V. 19. *lover*: elsker. V. 21. *Strege*: Hovedtøj; *Torde ved*: behovede. V. 22. *bide*: vente, bie.
